

forholdene anviser, at centralisere Indkøbene, saa var Kulprisernes Bidrag til Valutamisøren blevet mindre. Naar der beregnes, at vi i Aar kommer til at betale henvend 350 Mill. Kr. for det fremmede Brændsel, og 50—100 Mill. Kr. deraf er Overpris ved vore Penges faldende Kurs, saa maa man faa Øjet op for, at man ikke kan sidde med Hænderne i Skødet.

Men dernæst virker Kronens Fald paa den alleruyggeligste Maade paa det hjemlige Prisniveau som Helhed, ikke blot ved, at alle Varer, der indføres, bliver dyrere, men ogsaa ved selve Udførselen. Hvis man ganske populært skal skildre, hvad det er, der foregaar, naar vi skal eksportere Smør til Udlandet, kan man sige, at der nu i Mod sætning til tidligere foregaar to Forretninger. Smørproducenten eksporterer Smør og sælger det i England, og samme Smørproducent importerer engelske shillings og sælger dem i Danmark. Hvis Smørproducenten for et Pund Smør faar 6 shillings i England, saa er dette omsat i lige Penge, altsaa ved fuld Pris for vore Penge, 5 Kr. 40 Øre. Men naar han sælger de 6 shillings herhjemme, faar han 7 Kr. 50 Øre. Det er 2 Kr. 10 Øre i Overpris. Det vil sige, at for at faa fat i Smørproducentens Penge, som det danske Samfund har Brug for i den øvrige Omsetning, maa det betale 2 Kr. 10 Øre for hvert Pund Smør, der er udført her fra Landet.

Dette Forhold har givet Anledning til to fejlagtige Betragtninger, som jeg vil vende mig imod. Den ene er den, at Smørproducenterne kompromitterer os ved at kræve for meget i England, og at det var heldigt, at de blev bremset i England. Det er saa forkert som vel muligt. Smørproducenterne faar ikke for meget i England, tværtimod, de faar for lidt. De faar ikke blot for lidt sammenlignet med Kulpriserne, men de faar overhovedet for lidt i engelske Guldpenge. Englænderne regner nemlig med, at deres Seddelpenge har højere Værdi, og de siger: Det, som den danske Producent bør have, er f. Eks. 7 Kr. 50 Øre, og det kan vi afgøre med shillings til 5 Kr. 40 Øres egentlige Værdi. Jeg skal gøre opmærksom paa, at om dette Forhold har Konsul Nørsgaard, den tidligere Landstingsmand, fremsat en interessant Oplysning. Han har beskæftiget sig med dette Forhold og har omtalt, at han har ført Forhandlinger med den engelske Regerings Udsending, Mr. Tidmarsch, om Flæskeeksporten til England. Han havde da gjort gældende overfor denne, at „naar den danske Flæskepris for

Øjeblikket var nogenlunde tilfredsstillende, laa det ikke i, at England betalte nok for Flæsket, men i den usædvanlig høje Sterlingkurs. Hvis Sterlingkursen blev bragt ned, hvad alle vore Bestræbelser gik ud paa, maatte der finde en tilsvarende Regulering Sted af den Pris, som England betaler for vort Flæsk. Hermed var Mr. Tidmarsch indforstaaet. Ja, det er ganske selvfølgeligt. I det Øjeblik vore Penge stiger i Værdi, og Kursen paa de engelske falder, og derved det, som Flæskeproducenten og Smørproducenten faar for dem, faktisk forringes, saaledes at de ikke kan producere derfor, saa maa Englænderne, hvis de vil have Varen, betale en højere Pris. Ved at arbejde for Valutaens Nedsættelse arbejder vi samtidig paa at faa højere Priser i engelsk Guld for vore Varer.

Den anden fejlagtige Betragtning, som er fremkommet, er den, som beroligende siger til Landbrugerne, naar man taler om Valutaforholdene: Ja, men Valutafaldet har ogsaa en god Side. Jeg har hørt saadanne beroligende Udtalelser ogsaa fra den højtærede Landbrugsminister. Naar man i Landbrugstilhører kredse blev betænkelig ved Valutamisøren, gav den højtærede Landbrugsminister en lille forsigtig Indspøjtning, idet han sagde: Husk paa, naar de Penge, I faar i England, sælges herhjemme, bliver de mere paa Grund af vore Penges daarlige Kurs. Dette er en fuldkommen statsfarlig Betragtning, naar den føres frem af en Minister. Thi det er ikke sandt, vi faar ikke mere hjem. Det er det danske Samfund, som betaler en Del af Eksportprisen, hvilket er en Omflytning indenfor det danske Samfund og slet ingen Fordel indeholder for Producenten, hvis han ikke ser kortsynet paa disse Forhold, i alt Fald kun for meget faa Producenter, og det saadanne, hvis Forhold er ganske særlige. Ved Kronens ringe Pris udsuges det danske Samfund, og hvis den lille eller jævnt store Producent ikke mærker dette straks, fordi hans Produktion omsættes til en højere Pris, vil han komme til at mærke det senere ved stigende Fattigdom og Dyrtid i Landet.

Men dernæst mærkes Valutamisøren paa Steder, hvor det ikke er muligt at se bort fra, at den bringer en Pris, som Samfundet ikke kan taale. Naar Smørprisen bliver for høj herhjemme, henviser man os til Margarinen, og det kan man ogsaa gøre uden nogen som helst Samvittigheds-skrupel. Spørgsmaalet bliver saa blot, om en Undersøgelse af Margarineproduktionens Omkostninger og Smørproduktionens Om-